

прати много на заточение въ Сибирь за прѣдположени прѣстѣплення; но, или защото не позна добръ намеренията на князьтъ Джлгоруки и на графътъ Остерманъ, които, отъ страхъ или за да придобѣятъ време, приструвахъ ся да одобряватъ неговитѣ планове, или защото ги зѣ за бѣзвлиятелни, той не прѣдприе нищо противъ тѣхъ.

«По единъ вжикашенъ видъ можяше нѣкой да заключи че той не ся плашаше отъ тѣхъ, защото не имъ говоряше никога освѣнъ като независимъ господарь. Той употрѣбляваше повѣлительниитѣ този тонъ и съ царьтъ, когото безпокоеше въ най невиннитѣ му удоволствия, и не му позволяваше да има никакво сжобщение съ най любезнитѣ негови лица. Съ една дума, Менчиковъ управляваше Руската империя съ единъ деспотизмъ хиляда пжтя по тиранически отъ колкото никой законенъ владѣтель не бѣше никогичи тѣй постѣжилъ.

«Той, като мисляше че никой не може вѣки да му припятствува, спорядъ мѣрките що бѣше зель да затвѣрди властѣта си, бѣше началъ да ся занимава съ пригстволненията за женидбата на джщера си съ царьтъ, когито падна доволно опасно болѣнъ дѣто ся сжмнѣвахъ ако ще му прѣмине. Въ проджлжение на това време, тѣзи на които бѣше повѣрилъ поведението на свойтъ малолѣтникъ и бждущи зеть, отпуснахъ на младитѣ князь малко повѣки свобода.

«Тѣ позволихъ на княгинята Елисавета и на младитѣ князове Джлгоруковци да дохождатъ по нѣкогичи да го навиждатъ. Тѣзи като бѣхъ напосоки отъ сжщата возрастъ, царьтъ естествено намираше повѣки приятность въ тѣхнитѣ разговорки отъ колкото въ сериознитѣ тѣзи що Менчиковъ му прѣдставяше.

«Малко по малко фамилярностьта зѣ коренъ мѣжду имъ, тѣй щото младийтъ царь неможаше вѣки безъ тѣхното дружество; но щомъ Менчиковъ ся поправи, той начна да бди отъ близо вржзъ поведението и фамилярноститѣ на свойтъ бждущи зеть; той намѣри за злѣ дѣто ся позволи на княгинята Елисавета да навижда тѣй често този младъ мо-